

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: J. B., narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Ing. Janem Krejsou, advokátem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2016, č. j. 31540/16/5200-10423-709175,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 7. 2016, č. j. 31540/16/5200-10423-709175, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 12. 2019, č. j. 15 Af 85/2016-55, ve výši 27 684 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 7. 2016, č. j. 31540/16/5200-10423-709175, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 9. 2015, č. j. 2011251/15/2501-50522-506666. Tímto dodatečným platebním výměrem správce daně podle § 143 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) doměřil žalobci podle pomůcek daní z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 0 Kč, určil daňovou ztrátu ve výši - 382 063 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené ztráty podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu 3 820 Kč. Žalobce se zároveň v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil dodatečný platební výměr správce daně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba a její doplnění

2. V žalobě žalobce uvedl, že podal stížnost na postup správce daně v rámci projednání daňové kontroly, protože neměl možnost se vyjádřit k prováděným důkazům. Zdůraznil, že § 261 odst. 5 daňového řádu jednoznačně ukládá, že stížnost proti postupu správce daně při daňové kontrole musí být vyřízena nejpozději do ukončení daňové kontroly. Stejně tak musí být dle § 261 odst. 6 daňového řádu projednána i žádost, aby nejbližší nadřízený správce daně prošetřil způsob vyřízení stížnosti, přičemž žalobce podal tuto žádost dne 14. 12. 2015. Konstatoval, že jeho stížnost i žádost o prošetření vyřízení stížnosti byly vyřízeny až po ukončení daňové kontroly, neboť odpověď na stížnost mu byla oznámena dne 2. 12. 2015 a odpověď na žádost o prošetření vyřízení stížnosti mu byla oznámena dne 29. 2. 2016. Uvedl, že daňové orgány zatížily daňovou kontrolu a svůj postup procesní vadou, která má za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci, přičemž projednání stížnosti mohlo zásadně ovlivnit stanovení základu daně žalobce a případně neuplatnění pomůcek správcem daně.
3. Zdůraznil, že v daňovém řízení předložil dvě listiny, kterými prokázal ekologickou likvidaci zboží, a to protokol o likvidaci zásob (2 ks televizorů Samsung typ UE55D8000, 10 ks televizorů Samsung typ UE40D7000, 3 ks televizorů Samsung typ UE48D8000 a 4 ks televizorů Samsung typ UE46D7000; datum likvidace 15. 12. 2011) a potvrzení o ekologické likvidaci (2 ks televizorů Samsung typ UE55D8000, 10 ks televizorů Samsung typ UE40D7000, 3 ks televizorů Samsung typ UE48D8000 a 4 ks televizorů Samsung typ UE46D7000; datum likvidace 15. 12. 2011, opatřené razítkem společnosti AVE Ústí nad Labem s. r. o. a parařou blíže neuvedené osoby). Jako další důkazy žalobce předložil čestné prohlášení servisní společnosti, která kontrolovala, zda je možné poškozené televizory za přijatelné náklady opravit, a dobropisy od firmy František Majtán – EURONICS TPD. Namítal, že správce daně kontaktoval příslušné osoby, které likvidaci televizorů provedly, a ty na dotaz správce daně identifikovaly sklad, kde došlo k likvidaci zboží, i osobu, která dokumenty vystavila, správce daně však žádným způsobem tyto důkazní prostředky nevyužil při stanovení daně. Upozornil na to, že odmítnutí důkazních prostředků nebylo možné založit na chybném označení jednoho typu televizoru Samsung typ UE55D8000, když v potvrzení o ekologické likvidaci byla uvedena navíc jedna nula na konci číselného kódu. V tomto případě se jednalo jednoznačně o písařskou chybu, kterou žalobce vysvětlil ve vyjádření z 19. 5. 2016, ve kterém uvedl, že nemohlo dojít k záměně, protože takový typ televizoru neexistoval. Podle názoru žalobce daňové orgány porušily zásadu daňového řízení, podle které hodnotí všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přitom přihlíží Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

ke všemu, co vyšlo při správě daní najevo. Odmítnutí zohlednit likvidace daných televizorů podle žalobce znamená i porušení zásad, podle kterých lze vyměřit daň podle pomůcek, protože správce daně je povinen při stanovení daně dle pomůcek přihlídnout také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny. Jestliže tedy žalobce prokázal likvidaci uvedených televizorů, měl správce daně tuto skutečnost promítnout do stanovení výše daně, protože je zřejmé, že žalobce nemohl dosáhnout žádného zdanitelného příjmu z televizorů, které ekologicky zlikvidoval. Podle žalobce byl postup daňových orgánů i v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 35/2011-75, jehož závěry citoval.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že stížnost žalobce proti postupu správce daně při nahlížení do spisu byla správci daně doručena dne 8. 10. 2015. Správce daně stížnost vyhodnotil jako nedůvodnou, o čemž žalobce vyrozuměl sdělením ze dne 1. 12. 2015. Dne 14. 12. 2015 žalobce podal žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, kterou žalovaný neshledal důvodnou, o čemž žalobce informoval písemností ze dne 29. 2. 2016. Zdůraznil, že daňová kontrola byla ve smyslu § 88 odst. 6 daňového řádu ukončena dne 25. 6. 2015 projednáním zprávy o daňové kontrole. Konstatoval, že stížnost a žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti nemohla být vyřízena před ukončením daňové kontroly, neboť ta byla ukončena před doručením stížnosti. Uvedený časový sled podle žalovaného jasně dokládá, že argumentaci žalobce stran vyřízení stížnosti a žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti po ukončení daňové kontroly, důsledkem čehož měl žalovaný zatížit daňovou kontrolu a svůj postup procesní vadou, nelze přisvědčit.
5. Uvedl, že v řešeném případě žalobce neprokázal, že postupoval v souladu s § 7b odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), tedy že vedl průkazné údaje o majetku (mj. vedení evidence zásob), a dále neprokázal, že řádně provedl porovnání skutečného stavu zásob se stavem vyplývajícím z údajů vedených v daňové evidenci. Žalobce tedy porušil § 7b odst. 4 zákona o daních z příjmů, jestliže neprokázal takovou evidenci majetku, která by umožnila správci daně zjistit, zda nakoupené zboží (výdaj) bylo skutečně prodáno (příjem, popř. pohledávky), zda zůstalo skladem (zásoby), nebo jakým jiným způsobem bylo se zbožím naloženo (likvidace, škoda). Žalobce dle žalovaného věrohodně neprokázal, že přiznal ke zdanění veškeré příjmy dle § 7 zákona o daních z příjmů a že veškeré jím vynaložené výdaje na nákup zboží je možno považovat za výdaje dle § 24 téhož zákona. Konstatoval, že byly naplněny všechny zákonné podmínky pro stanovení daně náhradním způsobem, tedy za použití pomůcek. Zdůraznil, že v posuzované věci vycházel při konstrukci daně náhradním způsobem mj. z nezpochybněných důkazních prostředků, jak uvedl na straně 23 žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že zpochybněna byla ekologická likvidace, a to nejen na základě chybného označení jednoho typu televizoru, ale v kontextu všech zjištěných skutečností, což vyplývá z celkového hodnocení předložených důkazních prostředků ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu uvedeného na stranách 20 a 21 žalobou napadeného rozhodnutí. Stanovení daně za použití pomůcek je pouze náhradním

způsobem stanovení daňové povinnosti a je možno je použít až poté, co daňový subjekt nedostal svým povinností. Důkazní prostředky dodatečně předložené ve vztahu k tvrzené ekologické likvidaci zboží tak nejsou způsobilé změnit závěr o nutnosti stanovit daň podle pomůcek. V této souvislosti žalovaný ve vztahu ke způsobu stanovení daně připomněl, že správce daně v rámci daňové kontroly mj. zjistil, že žalobce nezahrnul do celkových zdanitelných příjmů prodej 31 ks nakoupeného zboží. Poukázal na to, že správcem daně zjištěné množství kusů je vzhledem k porušení zákonné povinnosti žalobce vést daňovou evidenci pouze odhadem, resp. pomůckou, neboť správce daně vyhledávací činnosti nemusel zjistit veškeré nákupy zboží žalobce (viz např. mezinárodní dožádání).

6. Uvedl, že žalobci nesvědčí právo domáhat se použití konkrétních pomůcek, výběr pomůcek je v kompetenci správce daně. Konstatoval, že náhradním způsobem stanovená daň dle pomůcek nemusí zcela přesně odpovídat skutečné realitě, ale bylo na žalobci, aby uvedl, z jakých důvodů považuje stanovenou celkovou výši doměřené daně za zcela nepřiměřenou a své tvrzení podložil odpovídajícími důkazy. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo, neboť tvrzení žalobce o likvidaci 19 ks zásob, nadto neprokázané, nelze považovat za relevantní zpochybnění dostatečné spolehlivosti výsledné daně stanovené dle pomůcek. Upozornil na to, že žalobcem prezentovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze aplikovat na posuzovaný případ bezesbytku, neboť skutkové okolnosti srovnávaných případů nejsou totožné.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

7. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na tom, že pomůcky byly použity nezákonně, protože nebyla zpochybněna evidence žalobce. Uvedl, že s ohledem na způsob své obchodní činnosti žádné zboží neskladoval, a nebyl tedy důvod vést skladovou evidenci. S tímto žalobním bodem se žalovaný žádným způsobem nevypořádal (žalobce měl zřejmě na mysli vyjádření k žalobě – pozn. soudu). Žalobce neshledal žádný důvod, proč by nebylo možné použít jím zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu, případně související judikaturu. Žalovaný žádným způsobem nespecifikoval, jaké jsou podstatné odlišnosti mezi žalovanou věcí a případy posuzovanými v dané judikatuře. Byl toho názoru, že podstatný rozdíl je především v rozsahu zpochybnění evidence. Zatímco Nejvyšší správní soud nepřipustil použití pomůcek ani při zpochybnění ve 30 % evidence, správce daně je použil při rozdílu nepřesahujícím 4 %, resp. 2 %. Nesouhlasil s tvrzením, že likvidace 19 ks zásob nebyla prokázána, likvidaci jednoznačně prokázal, a to protokolem o likvidaci zásob, potvrzením o ekologické likvidaci, čestným prohlášením servisní společnosti a dobropisy.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 11. 12. 2019 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Pro dokreslení situace uvedl, že doklady o ekologické likvidaci televizorů žalobce předložil až na konci daňové kontroly, neboť je živnostníkem, který se ne úplně orientoval v procesu daňové kontroly. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Při jednání soudu konaném dne 31. 8. 2022 právní zástupce žalobce uvedl, že souhlasí s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 16. 6. 2022, č. j. 9 Afs 15/2020-50. Z tohoto důvodu trval na důvodnosti žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

10. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání konstatoval, že Nejvyšší správní soud posoudil věc nesprávně, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud připomíná, že v této věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 11. 12. 2019, č. j. 15 Af 85/2016-55. Tímto rozsudkem zdejší soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zároveň uložil žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč. Zdejší soud v rozsudku dospěl k závěru, že daňové orgány vycházely z nesprávného právního názoru, že žalobce neprokázal ekologické likvidace zboží, které měly proběhnout dne 15. 12. 2011 a 15. 7. 2012. Za nesprávný zdejší soud za dané důkazní situace v daňovém řízení označil i závěr daňových orgánů, že potvrzení o ekologických likvidacích nemohla být využita jako pomůcky dle § 98 odst. 3 písm. a) daňového řádu, což mohlo mít vliv na správnost stanovení daně dle pomůcek.
14. Proti výše specifikovanému rozsudku zdejšího soudu podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 6. 2022, č. j. 9 Afs 15/2020-50, zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2019, č. j. 15 Af 85/2016-55, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že shledal důvodnou „*druhou námitku ohledně limitů přezkumu stanovení daně pomůckami. Aby se krajské soudy mohly zabývat výtkami nepřiměřenosti pomůcek zvolených správcem daně, je nutné, aby daňový subjekt směřoval svá tvrzení ke skutečnosti, že stanovená výsledná daňová povinnost je v hrubém nepoměru s tou, která mu (byť odhadem) měla být stanovena. Daňový subjekt se tak nemůže domáhat použití konkrétních pomůcek resp. napadat posléze z jakéhokoli libovolného důvodu výběr pomůcek provedený správcem daně. Správce daně pomůcky obstarává na základě své volné úvahy, bez součinnosti s daňovým subjektem a při výběru konkrétních pomůcek je limitován zákonem (rozsudek NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 Afs 371/2017 - 69, odst. [76] až [81]). Pokud krajský soud v projednávaném případě nejdříve shledal, že stanovení daně pomůckami bylo zákonné, ale následně hodnotil postup správce daně při výběru pomůcek a zda unesl důkazní břemeno, které jej vůbec netížilo, nepřípustně zasáhl do diskrece správce daně při výběru pomůcek, a jeho rozhodnutí je tak vnitřně rozporné (totožně srov. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 16/2020 - 35, odst. [13]).*

15. Dále za vnitřně rozporný a nedostatečně zdůvodněný (k čemuž Nejvyšší správní soud přihlédl z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s.) je závěr krajského soudu o zákonnosti stanovení daně pomůckami.
16. Krajský soud konstatoval, že správce daně za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2011 zpochybňoval správnost daňové evidence, jelikož zjistil mezi zbožím nakoupeným (768 ks), prodaným (734 ks), evidovaným na skladě (5 ks) a zjištěným na základě mezinárodního dožádání (2 ks), rozdíl celkem 31 ks, které nebylo vedeno v daňové evidenci podle § 7b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění do 28. 8. 2016 (bod 25. napadeného rozsudku). Následně pak krajský soud shledal, že žalobce prokázal ekologickou likvidaci 19 ks zboží (bod 33. napadeného rozsudku). Nicméně i přesto krajský soud uzavřel, že žalobce neprokázal správnost a úplnost vedené daňové evidence podle § 7b citovaného zákona, a podmínky přechodu na pomůcky tak byly splněny (bod 27. napadeného rozsudku).
17. Tento závěr je však v rozporu s judikaturou, na kterou krajský soud výslovně odkazoval v bodech 18., 28. a 29. napadeného rozsudku a z níž při svém posouzení vycházel. Stejným je, že „pro použití pomůcek nelze stanovit žádný algoritmus či pravidlo, záleží vždy na konkrétním skutkovém stavu. Není vyloučeno z povahy věci, aby byla stanovena daň dokazováním i v situaci, kdy účetnictví je neúplné a neprůkazné, resp. bylo ztraceno či zničeno, ale účetní případy lze dostatečně spolehlivě prokázat jinak. Nelze ani vyjádřit procentuální rozsah zpochybněného účetnictví, ale je nutno věc posuzovat, resp. neunesení důkazního břemene poměřovat vždy ke konkrétnímu případu ve všech souvislostech; záleží především na intenzitě pochybností ohledně zjištěných chyb a nesrovnalostí v účetnictví, na jejich rozsahu, ale také na jejich obsahu. Lze v této souvislosti odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. 9 AfS 30/2008-86, v němž se konstatuje: „Intenzita pochybností musí být v takovém rozsahu, že zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu, a to buď přímo, tj. nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě, anebo nepřímo, tj. celkovou nevěrohodností účetnictví“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 4 AfS 87/2015 - 29, č. 3418/2016 Sb. NSS, odst. [11]). Rozšířený senát tedy konstatoval, že nelze konkrétně stanovit, při jakém procentuálním rozsahu zpochybněného účetnictví lze přistoupit ke stanovení daně pomůckami. Stále však platí závěr rozšířeným senátem citovaného rozsudku kasačního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 AfS 30/2008 - 86, podle něhož intenzita pochybností musí být v takovém rozsahu, že zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 AfS 129/2006 - 142).
18. O takovou situaci se v projednávaném případě zjevně nejednalo. Žalobce v kontrolovaných obdobích obchodoval se stovkami kusů zboží, zejména televizorů, a řádně tvrdil a prokázal stovky přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění. Správce daně měl však pochybnost pouze ve vztahu k naložení s 31 ks televizorů. Pochybnosti správce daně se tudíž týkaly pouze marginálního množství (potenciálně) uskutečněných zdanitelných plnění. V projednávaném případě tedy nedošlo ke zpochybnění takového rozsahu daňové evidence s takovou intenzitou, aby bylo možné hovořit o zatemnění obrazu o hospodaření žalobce (rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 AfS 206/2018 - 35, odst. [17] a [18]).
19. S přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem tak Nejvyšší správní soud opakuje závěr (stejně postupoval v druhém případě žalobce – viz rozsudek NSS č. j. 9 AfS 16/2020 - 35, odst. [16]), že zde nedošlo k zatemnění obrazu o hospodaření žalobce, a nebyly tak dány podmínky přechodu na pomůcky. Na tom nic nemění ani doplnění kasační stížnosti stěžovatelem, kde se naplnění těchto podmínek věnuje. V projednávaném případě nebyla zpochybněna podstatná část účetnictví ani jeho vypovídající hodnota jako celku (rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 AfS

205/2020 - 45, odst. [58]; či rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 AfS 381/2019 - 41, odst. [36] a [37]).

20. *Závěr daňových orgánů a krajského soudu, že daň nebylo možné stanovit dokazováním, ale bylo nezbytné stanovit ji pomůckami, proto není správný. Krajský soud měl tedy rozhodnutí žalovaného zrušit, avšak z jiných důvodů, než učinil. V souladu s názorem rozšířeného senátu, dle kterého „zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 AfS 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.“*
21. Výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu je zdejší soud vázán a plně je respektuje. Soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že žalobce v kontrolovaných obdobích obchodoval se stovkami kusů zboží, zejména televizorů, a řádně tvrdil a prokázal stovky přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění. Správce daně měl však pochybnost pouze ve vztahu k tomu, jak žalobce naložil s 31 ks televizorů. Pochybnosti správce daně se tudíž týkaly pouze marginálního množství (potenciálně) uskutečněných zdanitelných plnění. Je proto zřejmé, že převážná část účetnictví (evidence) žalobce zpochybněna nebyla, a proto poskytuje věrohodný obraz o jeho hospodaření. V projednávané věci tudíž nebyly splněny podmínky pro stanovení daně pomůckami, a daň proto měla být žalobci stanovena dokazováním. Závěr daňových orgánů, že daň nebylo možné stanovit dokazováním, ale bylo nezbytné stanovit ji pomůckami, proto není správný.
22. Za dané situace bylo bezpředmětné, aby se soud zabýval dalšími námitkami žalobce.
23. Soud s ohledem na výše uvedené shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Návrhu žalobce, aby soud zrušil také dodatečný platební výměr, soud nevyhověl, neboť žalobcem vytýkané vady lze obecně napravit v rámci odvolacího řízení. Soud nicméně směrem k žalovanému podotýká, že v tomto konkrétním případě je v dalším řízení třeba se především zabývat otázkou prekluze daňové povinnosti.
24. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první a podle § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 12. 2019, č. j. 15 Af 85/2016-55, v celkové výši 27 684 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a z odměny za zastupování žalobce. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Odměna za šest úkonů právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); žaloba, replika k vyjádření žalovaného a vyjádření ke kasační stížnosti – písm. d); účast na jednání dne 11. 12. 2019 a 31. 8. 2022 – písm. g)] je v tomto případě 18 600 Kč. Právnímu zástupci žalobce dále náleží částka 1 800 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [šest režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 4 284 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. srpna 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu